

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: C. Ch.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 717/2003 - 44 ze dne 30. 9. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 717/2003 - 44 ze dne 30. 9. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4690/CU - 09 - ZA08 - 2003 ze dne 9. 6. 2003, kterým nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a kterým bylo zároveň vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nezrušil rozhodnutí žalovaného pro vady, jež měly spočívat v porušení § 3 odst. 4, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný rozhodl pouze na základě výpovědi stěžovatele

a sám nezjišťoval skutečný stav věci a neshromáždil žádné další důkazy, které by napomohly k řádnému posouzení celé věci. Nebyl tak objektivně zjištěn skutkový stav věci. Krajský soud pak odkázal také toliko na výpověď stěžovatele, a tím pochybil. Kromě toho stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jež má spočívat v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel poukazuje na své sociální problémy a tvrdí, že v jeho případě jsou splněny důvody hodné zvláštního zřetele, pro které mu azyl měl být udělen. Stěžovatel z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil témuž soudu k dalšímu řízení; zároveň stěžovatel navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel se do ciziny za finanční podpory svých příbuzných vydal hledat práci, utmácen cestou namísto v Německu zakotvil již v České republice a žádost o udělení azylu podal toliko kvůli „dokladům k pobytu“. Kasační stížnost je tedy dle žalovaného nedůvodná a žalovaný navrhuje její zamítnutí.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl, že v zemi svého původu nikdy nepracoval, neboť nemohl najít práci, není žádného náboženského vyznání a není členem žádné politické strany ani jinak organizován. Dům, v němž bydlel, odnesla v roce 2001 voda, stěžovatel poté bydlel u příbuzných, ale neměl co jíst, a proto se rozhodl vycestovat. O azyl v České republice požádal v situaci, kdy neměl doklady k pobytu na tomto území, a nechtěl se obávat kontrol cizinecké policie. V případě návratu nebude schopen se uživit. Z protokolu o pohovoru konaném dne 29. 5. 2003 vyplývá, že stěžovatel se mohl seznámit s podklady rozhodnutí, této možnosti nevyužil, nechtěl se k nim vyjádřit ani nenavrhl jejich doplnění. Žalovaný stěžovatelem uváděné skutečnosti nepodřadil pod žádný z azylových důvodů a stěžovateli azyl neudělil. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž namítal porušení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu a procesních ustanovení správního řádu. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 12. 11. 2004 a stěžovatel jej napadl kasační stížností dne 22. 11. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je podána z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku a vad řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a je přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti, vázán uplatněnými kasačními důvody, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatel, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci, pak této námitce nelze přisvědčit. V řízení o udělení azylu, jež je řízením návrhovým, se uplatňuje mimo jiné i § 32 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, aniž by byl vázán návrhy účastníků. V případě řízení o udělení azylu tedy žalovaný byl povinen zjistit, zda důvody, které stěžovatel uvedl, jsou důvody, pro které mu měl být udělen azyl či nikoli. Povinnost žalovaného tu nelze vykládat v tom smyslu, že by měl být povinen zjišťovat, zda stěžovatel netrpí v zemi svého původu i jinak, než v průběhu řízení uváděl. Ze žádného stěžovatelova vyjádření učiněného v průběhu správního řízení nevyplývá,

že by mohl být pronásledován z důvodů náboženských, politických či z důvodu příslušnosti k jakékoli sociální skupině. Naopak ze stěžovatelových prohlášení bylo zřetelné, že ze země svého původu vycestoval za situace, kdy neměl prostředky na svoji obživu. Omezil-li tedy stěžovatel svá tvrzení toliko na tyto důvody, pak ve vztahu k nim nebylo, čeho by žalovaný měl dále a podrobněji zjišťovat. Objektivní potřeba doplnění dokazování tu tedy nebyla. Nečinil-li žádné návrhy na doplnění dokazování ani stěžovatel, pak žalovanému povinnost dokazovat či odůvodnit další nedokazování nesvědčila. Posoudil-li tedy krajský soud za této situace stěžovatelem namítaná procesní pochybení žalovaného jako nedůvodná, pak není, čeho by mu Nejvyšší správní soud v tomto ohledu vytknul. Nebylo důvodu, aby na základě uplatněných žalobních bodů bylo napadené rozhodnutí žalovaného rušeno, a tedy není v tomto řízení námitka vad řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. důvodnou.

Pokud jde o přezkum rozhodnutí žalovaného ohledně neudělení azylu z humanitárního důvodu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že postoj, jaký krajský soud k přezkumu rozhodnutí žalovaného v této otázce zaujal, Nejvyšší správní soud plně aprobuje. Samotné správní rozhodnutí žalovaného ohledně udělení azylu podle § 14 zákona o azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností, jak je zjistil žalovaný, dovozovat jiné závěry. Udělení azylu je tedy na úvaze příslušného správního orgánu, tedy žalovaného, a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Omezení tohoto rozsahu je dáno přesně těmi kritérii, jak je krajský soud v napadeném rozsudku podal. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele ve světle důvodů, které on sám uváděl (tj. nemožnost získat práci v zemi svého původu, nedostatek prostředků na obživu, nemožnost najít si vhodné obydlí), tak i stav v zemi jeho původu, přitom pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Nemožnost získání práce v zemi stěžovatelova původu a stěžovatelova nedobrá finanční a majetková situace tedy sama o sobě u krajského soudu zcela oprávněně nevzbudila pochybnost o tom, že správní uvážení, které vyústilo v rozhodnutí žalovaného azyl z humanitárního důvodu neudělit, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; nelze tu tedy hovořit o voluntaristickém přístupu správního orgánu, který jako jediný by mu mohl být Nejvyšším správním soudem vytknut.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu